

Unitárius Közlöny

Kolozsvár, 1888-1948/1990. 9. (69) évf.
11-12. szám. 1998 november-december.
Ára: 1000 lej.

KARÁCSONYI „HONFOGLALÁS”

A honfoglalás mély értelmű és sokatmondó kifejezéseink közé tartozik. Konkrét jelentéstartalmi a „hősi múltra” való emlékezés mellett: otthont, biztonságot, békességet, összhangot, harmóniát, megélhetést, megmaradást, élettért, lehetőséget biztosítani azoknak, akik „HONRA” vágnak, akik „világnak virágaiként” élnek mindennapjaikat, akár itt Erdélyben, akár „széles e nagyvilágban”.

Karácsony „honfoglalási jelszava” ez: „Indulj hazafelé!”

- Indulj a családotod felé, mert veled több, nélküled szegényebb a karácsonyi családi ünneplés! Ne hiányozz a családi ünneplésből!

- Indulj embertársaid felé, akik számítanak rád, akik kimondták a visszaváró szót, „mielőtt elmentél”!

- Indulj Isten felé, aki életednek és halálodnak meg nem tagadható Úr volt és marad!

- Indulj Jézus felé, akinek tanításaival megfoltozhatod lelki életed szakadt ruhadarabjait.

- Indulj a teremtett világ felé, amely „ott vár rád, ahol véget ér az út”.

- Indulj lelkiismereted, becsületed felé, hiszen „az égig érő fának” is újra kell nőjenek az ágai.

Indulj hazafelé! Te tudod „hová mentél”, hol vagy, merre tartasz....! De ez a föld, az unitárius lelkiiség: az otthonod, a „tiéd” és „mindig visszavár”!

Ne tékozz el unitárius hitedet, erkölcsi tartásodat, magyarságtudatodat a „hiábavalóságok vásárterében”!

Mi karácsonykor, ha „három hegyen is túl szálltál”, „várunk rád”, és azért imádkozunk, hogy Isten segítségével „Indulj hazafelé”! Végezd el a rád bízott karácsonyi „honfoglalást”!

Dr. REZI ELEK

HONFOGLALÁS

**KELL MÉG EGY SZÓ, MIELŐTT MEN-
NÉL.**

**KELL MÉG EGY ÖLELÉS, AMI VÉGIG
ELKÍSÉR.**

**AZ ÚTON MAJD NÉHA GONDOLJ
REÁM.**

**EZ A FÖLD A TIÉD. HA ELMÉSZ,
VISSZAVÁR.**

**NÉZZ RÁM ÉS LÁSD, CSILLAGOKRA
LÉPSZ.**

**NÉZZ RÁM, TOVATÚNT A RÉGI
SZENVEDÉS!**

**HOL A FÁK AZ ÉGIG ÉRNEK, OTT
MEGÉRINT A FÉNY**

**TUDOD JÓL, HOVA MÉSZ, DE VÉGÜL
HAZATÉRSZ.**

**SZÁLLJ, SZÁLLJ SÓLYOMSZÁRNYÁN
HÁROM HEGYEN TÚL,
SZÁLLJ, SZÁLLJ, OTT VÁROK RÁD,
HOL VÉGET ÉR AZ ÚT.**

**ÚGY KELL, TE IS ÉRTSD, NEM
INDULTÁL HIÁBA**

**AZ A HELY, AHOL ÉLSZ, VILÁGNAK
VILÁGA.**

**AZ ÉGIG ÉRŐ FÁKNAK, HA NEM NŐ
ÚJRA ÁGA,**

**ÚGY ÉLJ, TE LEGYÉL VILÁGNAK
VIRÁGA.**

NÉZZ RÁM, S NE ÍGÉRJ,

NÉZZ RÁM, SOSE FÉLJ,

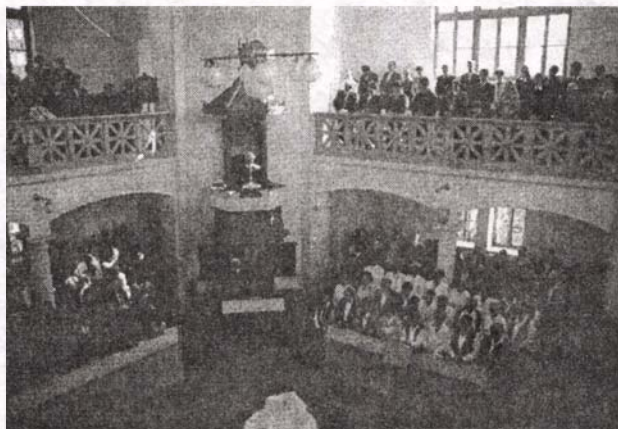
HA NINCS HELY, AHOL ÉLJ,

INDULJ HAZAFELÉ.

DEMJÉN FERENC

A SZÉKELYUDVARHELYI TEPLOM ÉPÍTÉSÉNEK ÉS FELAVATÁSÁNAK 90-İK ÉVFORDULÓJA

1998. szeptember 27-én, Őszi hálaadás napján ünnepelte gyülekezetünk a templom építésének és felavatásának 90-ik évfordulóját. Az ünnepi istentiszteleten **dr. Szabó Árpád** püspök végezte a szószéki szolgálatot, melyben kifejtette, hogy hálával tartozunk Istennek a gondviselésért és az áldásért. Ezután **Kedei Mózes** helyi lelkész röviden összefoglalta az egyházközség első 36 évét (1872-1908), melynek kiemelkedő mozzanatai: a gyülekezet megszervezése és a templom felépítése.

Az egyházközség megszervezése **Kisgyörgy Sándor** kénosi lelkész nevéhez fűződik, aki 1872. október 6-án az akkori székház nagytermében az első istentiszteletet megtartotta. 1905. július 2-án a főtéri református templomban iktatták be az egyházközség első lelkészét, **Vári Albertet**. Rá és Deák Lajos gondnokra hárult a gyülekezet álmának valóra váltása, a templom felépítésének nagy feladata.

A templom építési tervét 1902-ben **Pákei Lajos** kolozsvári építésmérnök készítette el 43.827 korona 66 fillér költségvetéssel. Az építést Fekete Benjámint vállalta el 42.000 koronáért, akinek 1906. október 15-ig (104 nap alatt) az épületet pirosban fel kellett építenie.

Az ezután következő másfél esztendő alatt belül elkészítették és felszerelték a templomot. A felavatási ünnepséget **Ferencz József** püspök jelenlétében 1908. május 24-én tartották, mely méltó koronája volt az építés küzdelmeinek, és programja a templom jövő hivatásának. Ezzel le is zárult az egyházközség hőskora, történetének küzdelmes, de eredményekben gazdag első 36 esztendeje.

A rövid történeti ismertető után **Szász Jenő** polgármester köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Többek között elmondta, hogy az unitárius vallás az egyedüli világvallás, melyet magyar földön magyar ember alapított. A városi vezetőség és az unitárius közösség között a viszony minden tekintetben jó és építő.

Ezután a Balázs Ferenc vegyeskórus énekszámokat adott elő **Bán Miklós** zeneszerző-énekesvezér vezényletével. **Szalai Zsuzsanna** pedig Reményik Sándor: Templom és iskola című versét szavalta el.

Az úrvacsorára előkészítő beszédet **dr. Szász Dénes** nyug. esperes-lelkész mondotta. Szimbólum értékű, hogy velünk úrvacsorát vett a katolikus vallású **Szász Jenő** polgármester, valamint **Geréb Attila** és **Hegyi Sándor** református lelkészek feleségeikkel együtt.

Az úrvacsoravétel keretében **dr. Szabó Árpád** püspök felavatta azt a két új kelyhet, melyeket egyházközségünk egykori tagja: **Rusu Bencző Irén** adományozott, aki családjával jelenleg Bécsben él.

Jó volt felidézni a múltat, jó volt emlékezni azokra, akik előttünk jártak és nekünk példát adtak az egyházszeretletben, áldozatkészségben és a hagyományos unitárius összetartásban. Emlék-ünnepünket közebeddel zártuk.

KEDEI MÓZES

AZ ÚJJÁÉPÍTETT 60 ÉVES TEPLOM OKLÁNDON

A mögöttünk maradt nyár ismét nem volt eseménytelen Oklándon. Szórványtábor, köri közgyűlés és az újjáépített templom évfordulója. Volt, amit tenni, volt, amit cselekedni, hogy kedvező körülmények között fogadhassuk a szórványtáborban résztvevő gyermekeket, a köri közgyűlés résztvevőit, illetve méltóképpen ünnepelelhessük az évfordulót.

Oklánd népe ismét bizonyosságot tett egyházszeretetéről: a torony felújítva, a templom körüli kőkerítés rendbehozva, hogy csak a fontosabb dolgokat említsük. Jelen helyről is illesse köszönet mindazokat, akik fáradságot nem ismerve, idejüket nem sajnálva jöttek és tettek egyházukért, templomukért.

Az újjáépítés évfordulójának megünneplését augusztus 8-án este kezdtük, mikor az esti harangszó hívására megkoszorúztuk **Kelemen Imre** volt oklándi lelkész és neje, **Bedő Borbála**

kopjafáját, kiknek neve összekapcsolódott templomunk újjáépítésével. Másnap délelőtt 11 órától ünnepi istentiszteletet tartottunk, mely keretében a szószéki szolgálatot **dr. Szabó Árpád** püspök, az úrvacsorai ágendát **Andrási György** előadó-tanácsos végezték. Hat lelkész osztott úryacsorát, és imádságok hangzottak el magyarul és angolul, ugyanis az ünnepségünknek résztvevői voltak **Robert** és **Janne Eller-Isaacs**, az oaklandi testvérgyülekezet lelkésze, valamint **David Keyes** és még 25 amerikai vendég.

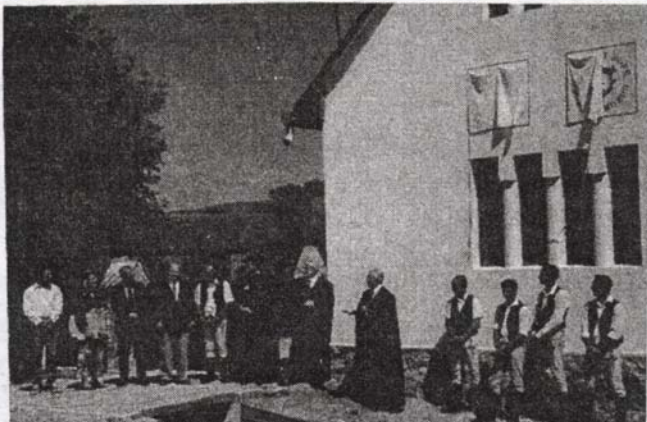
Az ünnepség keretén belül egyházközségünk két volt gondnokának, **id. Szolga Gábornak** és **Benedek Áronnak** tiszteletbeli gondnoki címet igazoló oklevelet adott át a Főtisztelendő Püspök Úr. Az ünnepséget **dr. Gellérd Judit** hegedűjátéka tette színesebbé.

A templomból kijövet sor került az Ifjúsági Ház felavatására, s az emléktábla leleplezésére. Az oaklandi Ifjúsági Ház a **Balázs Ferenc** nevet vette fel. A felavatási ünnepség keretében a helyi ifjúsági egyesület részéről versek hangzottak el, valamint Balázs Ferenc rövid élettörténete.

A forró napsütés hevét kibírva, az amerikai vendégekkel közösen alapítvány-székházat is avattunk. Az új alapítvány, mely a régió fejlesztését tűzte ki célul, „**Aratás reménysége a Homoróderért**” (Harvest Hope Pro Homorod) nevet viseli.

Az ünnepségsorozat közepéig ért véget, melyen az ifjúsági egyesület tagjai népi táncokkal szórakoztatták vendégeinket.

KELEMEN LEVENTE

AZ OKLÁNDI IFJÚSÁGI HÁZ TÖRTÉNETE

A ház építési éve 1941 - Nőszövetségi és Ifjúsági egyesületi teremnek, géptársulati szövetkezeti irodának szánták. Néhány évig tudta csak ezen hivatását betölteni, hisz a terveket a kommunizmus keresztülhúzta, kollektív szövetkezeti raktártól tejbegyűjtő központig minden volt benne. Természetesen ezen intézmények jelenléte rányomta bélyegét a házra, olyan állapotba került, hogy szinte életveszélyes volt bemenni. A szövetkezeti kitéssékelése után néhány lelkes fiatal elhatároztuk, hogy jó lenne egy terem létrehozni benne, ahol az ifjúság különböző összejöveteleket tarthatna. Az ötleten fellelkesedve fogott hozzá Oklándi fiatalsága a munkához. Az első segítséget **Máthé Anna**, a kaliforniai testvérgyülekezet tagja adta, az ő példáját követte **Hendrick Bartelt** és **Katharina Furmann** Németországból, valamint Oklánd franciaországi testvérvárosának, Croissy-Sur-Saine-nek a képviselője, **Gerard Metta** úr. Az első terem elkészült, ide székek és asztalok kerültek kisebb összejövetelek megszervezésére.

Az álmodozás tovább folytatódott, hogy ki lehetne használni a hátsó termet is. De hogyan? És megszületett a válasz: konyha és mellékhelyiséget kellene építeni. Neki is fogtunk nagy lelkesedéssel. A munkálatok közben **ifj. Dénes Ödön** székeslyudvarhelyi építész látogatott hozzánk. Látva a fiatalok lelkesedését, felajánlotta, hogy díjmentesen elkészít egy tervet a tetőtér beépítésére, hisz véleménye szerint nagyon jól ki lehetne használni a házat így vendégek fogadására. Nagyon tetszett az ötlet, és néhány hét múlva már a rajzokat is megismerhettük. Ez a munkálat azonban felülmúlta erőnket. Mi legyen hát a megoldás? Pályázni kell, és mi a lelkészünk segítségével pályáztunk is kétszer sikeresen az Illyés Közalapítványhoz, akiknek ezúton is még egyszer köszönetet mondunk.

A tetőtér, a konyha és a mellékhelyiség 1997 júliusára készült el, 20 személynek (inkább fiataloknak) tudunk szállást biztosítani. 1997-ben és 1998-ban már itt fogadtuk a szóránytáborban résztvevő fiatalokat, akiknek nagyon tetszett a Ház.

1998-ban is akadt még tennivaló, hisz volt még egy terem, ami rendbehozatalra várt. Mára már ez is kész van, és a Harvest Hope Pro Homorod Alapítványnak ad helyet a működéshez. Ugyanakkor hátra volt még a Ház külső javítása. Ezt is megvalósítottuk, a ház elé kerítést készítettünk, és így lehetőség nyílt az udvar kiképzésére egy kis virágoskerttel és a milicenténáriumra ültetett 11 tujafa bekerítésével.

A ház ünnepélyes felavatására 1998. augusztus 9-én került sor, ekkor a ház felvette a Balázs Ferenc Ifjúsági Ház nevet. Mikor e sorokat leírom, büszke vagyok – nem magamra hanem Oklándra – és az itt élő fiatalok nagy részére, akik becsületesen kivették a részüket a Ház elkészítésében, ugyanakkor köszönöm mindazoknak, akik támogattak ezen munkánkban.

MAKKAI CSABA

ÜNNEPET ÜLTÜNK

Október 25-én szép számmal voltak azok az itthoni, illetve elszármazott jobbágyfalvi unitáriusok, akik megtapasztalhatták a szép és fennkölt, tartalmas ünnep lelket gazdagító élményét.

A jól végzett munka öröme töltötte el azokat, akik korán nekikezdték és mindvégig állhatatosan kitartottak a készülődések rendjén, akik hittek abban, hogy az Isten nevében vallásunk és egyházunk érdekében meghozott áldozat nem megrövidíti, hanem ritka szép, lelki élménnyel ajándékozza meg az embert.

Egy régi kívánság, vágy teljesedett be a hívek mellett a lelkészi házaspár számára is. Az elég gyakori vallásos vagy nemzeti, történelmi vonatkozású ünnepeken való részvételünk egyre inkább megerősítette bennünk azt az elhatározást, hogy valamit nekünk is kell ilyen téren mozdítanunk.

De mit ünnepeljünk? - A múltnak melyik érdemleges eseményét idézzük fel, mihez kössük ünnepünket? Mert nekünk nincs 725 éves templomunk, a mi falunkban nem választottak fejedelmet, és nem adott ez a falu az erdélyi magyarságnak egyetlen egy olyan kiemelkedő személyiséget sem, akire, ha nem is egész Erdély, de legalább a környék felnézhetne.

Aztán egy, lelkész és gondnok közti magánbeszélgetés jelentette a kezdetet: itt az idő, hogy a 25 év alatt oly sokszor felvetett nemes gondolat - emlékkövet állítani **Boros Mózes** kántortanítónak -

elindulhasson a megvalósulás útján. Az elhatározást tett követte.

Ifj. **Fazakas Mihály** gondnok első útja az egyik leglelkesebb tanítványhoz, **Balogh Pálhoz** vezetett, az ügyintézését úgy vették kezükbe, hogy már a kezdet kezdetén látni lehetett: nemsokára állni fog az emlékkő. És úgy „lőn”.

De ezt még mindig kis „megvalósításnak” ítéltük meg, hogy ezért erkölcsi alapot érezzünk meghívni a Főtisztelendő Püspök Urat. Aztán a „megvilágosodás” ideje is elérkezett, amikor eszünkbe jutott, hogy idén lesz 60 éves a templomunk.

A falutalálkozók mintájára, hazahívtuk az elszármazott unitáriusokat, s így nem falu, hanem egyházközségi találkozóval egybekötött emlékestentiszteletet, ünnepélyt tartottunk.

Örvendetes dolog, hogy meghívásunkat sokan jelenlétükkel tisztelték meg. Így népes gyülekezet kísérte figyelemmel a püspök úr prédikációját, és hallgatta meg a helyi lelkész által ismertetett falu, illetve egyházközségi

történeti beszámolót. A hűséges és hálás tanítványnak, **dr. Kocsis Lajos**nak a jó tanítóról, **Boros Mózes**ről szóló jellembrázolásából vonhatott le értékes tanulságokat a gyülekezet, de **Balácsi László** fűzesgyarmati unitárius lelkész érzelemdús, hálás visszaemlékezését is örömmel nyugtázta. Aki jelen volt, elgondolkozhatott **Nagy László** esperes mélyenszántó gondolatán, miszerint az utókor nem elégedhetik meg annyival, hogy tisztelettel fejet hajt a templomépítő elődök emléke előtt, hanem nagy gondot kell fordítson a lélek templomának szüntelen építésére is, megszívlelvén a bölcs apostoli intelmet: „Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá”.

Rendezvényünk rangját nemcsak a felsoroltak, de mellettük egyházunk főgondnokának, **dr. Kisgyörgy Árpád** szívéhez és értelemhez szóló szavai is emelték.

Kis, de talán megbocsátható részrehajlással azt is mondhatnám, hogy az ünnepség sajátos fénypontját a tiszteletes asszony és a fiatalok közös műsora képezte, melynek címe a horvátistváni örökidőszerű gondolat: „A nyelv csak élve tündököl”.

Ezután sor került az emlékkő leleplezésére.

Végül a falu kultúrházába vonultunk, ahol közebéden vetünk részt.

Összegezeként, rendezvényünk egészére nézve álljon itt a költői minősítés: „*értelmes munka, érdemes munka volt*” (Király László)

SZÉN SÁNDOR

ISKOLAÁVATÁS HOMORÓDALMÁSON

Folyó év november 14-én a homoródalmási általános iskola felvette a Dávid Ferenc nevet. Ez alkalommal kettős ünnepet ültünk: egyrészt emlékezni szerettünk volna arra a 265 esztendőre, ami „az almásiak okulásának” története, másrészt tisztelni szeretnénk Dávid Ferenc szellemisége előtt.

A névadás egyben keresztelés is, elkötelezettséget jelent, odafigyelni a reánk hagyott múltra és ezen keresztül a jelenre. „Sajnos, hogy hála Istennek”, hogy nálunk minden ilyen alkalom egy kicsit más színezetet is ölt: most (még) van alkalmunk magyarul keresztelni épületeinket, iskoláinkat. S ha valamerre változik is a politikai-társadalmi helyzet, mégis megtörtént a névadás, s némiképp történelmet irtunk fel arra a márványtáblára. Remélem, hogy a 90-es években oly „divatos” lett névadás nem a közelmúltban elfojtott energia spontán kitörése, s nem is a végét érző nemzet nosztalgikus, könnyes ragaszkodása szellemi óriásainkhoz, hogy így írja fel nevét a világtörténelem krónikájába. Szeretném, ha nem „sírfeliratok” lennének ezek a márványtáblák a magyar nemzet évszázados „kopjafáin”, mint amilyenek az iskola, a templom - szóval nem csupán temetőink maradnának történelmünket bizonyítókként, hanem ezek az ódon falak, melyeket valamikor a fehérharisnyás papók közösségi munkával, nagy áldozatok árán építettek fel, megtelnek gyermeki zsivajjal, jó és csintalan legénykéekkel és lánykakkal - egyszóval megmarad bennük az egészséges élet.

Szép lenne, ha az almási régi falak közül a XX-ik század végén kinőhetne a dávidferenci szárnyalás, türelem és mélysegés hit.

Nem volt a falu szülőltje, de biztosan **Gergely Mihály** és **Mihály János** szívesen átengedik helyüket. A szellemi nagyságok között ugyanis nincsen ranglétra. Maradjon ez a szellemiség az almási népek. Magatokhoz ragadtatok egy eszmét, amely mindenkié, ahhoz ragasztottatok, ami kétkézi munkátok. Adja a jó Isten, hogy azok, akik ebben az iskolában tanultak és tanulnak, kamatozva adhassák vissza ezt a szellemiséget a Homoród, Nyikó, Maros, Küküllő, Szamos menti egyházközösségeinknek, egész magyarságunknak.

Az ünnepség alkalmával az egyetemes egyházat a **Főtisztelendő Püspök Úr**, valamint a két főgondnok képviselték. A rendezvény ünnepi istentisztelettel vette kezdetét, ahol a püspök úr szószéki szolgálatában a „dávidferenci hagyatékról” beszélt, az istentisztelet után lelepleztük az iskola bejárata melletti emléktáblát,

majd az iskolaudvaron folytatódó ünnepségen ünnepi beszédek hangzottak el a főgondnok, a tanfelügyelőség, a testvériskolák, valamint a helyi szervezők részéről.

Az ünnepség szeretetvendégséggel ért véget.

Ez alkalommal emlékkönyvet jelentettek meg: „Homoródalmási Általános Iskola” – **Bencző Dénes** lelkész, **Pálffy Tibor**, az iskola igazgatója, **Szabó László** gyakorló segédlelkész, **Tordai Árpád**, az iskola tanára szerkesztésében. A könyvben olvashatunk Dávid Ferenc egyházi és teológiai szerepéről, az iskola történetéről, a végzett diákok emlékezéseiről, a magyarországi Szent László testvériskola tanárainak almási élményeiről.

Ezúttal is köszönet mindazoknak, akik lehetővé tették az ünnepség megszervezését: az Infopress RT nyomdának, az Unitárius Püspökségnek, Hargita megye Tanfelügyelőségének, a homoródalmási Polgármesteri Hivatalnak, a lelkésznek és családjának, a helybelieknek és elszármazottaknak, végeredményben „minden almásinak”, akik erkölcsi és anyagi támogatást nyújtottak. Utoljára, de nem utolsósorban köszönet azoknak, akik a könyv megjelenésében közreműködtek: szerkesztők, a közlők, az emlékezők. Itt illesse külön köszönet a helybeli ifjakat, akik a könyv szövegének begépelésénél segítettek.

TÓDOR CSABA

AKIK ELŐTTÜNK JÁRTAK

100 éve született LŐRINCZI LÁSZLÓ

Életkoromnál fogva nem adatott meg a szerencse, hogy személyesen ismerhettem volna Lőrinczi László unitárius lelkészt. Prédikációit, visszaemlékezéseit és tanulmányait olvasva, az őszinte elismerés, tiszteletadás és köszönet hangján idézem fel emlékét születésének századik évfordulóján.

A húszadik század unitárius lelkészeinek kimagasló egyénisége volt az 1898. október 27-én Felsőrákoson született Lőrinczi László. Édesapja lelkész, édesanyja a népes család és a háztartás szorgalmas öre és intézője volt. Az ötödik fiúgyermek, László, szerencsés csillagzat alatt született, és a Fiastyúk csillagjegye „örkődött” fölötte. 1902-ben szülei két idősebb testvérével Székelykeresztúrra költöztek, így László a felsőrákosi nagyszülők gondjaira lett bízva. Tanulmányait is szülőfalujában kezdte el, nagyapja irányítása mellett sajátítva el a betűvetés, a kertészet és gyümölcsstermesztés tudományát. 1906-ban Székelykeresztúron folytatta stúdiumait, kedvenc tantárgya a dr. Szolga Ferenc által tanított természetrajz volt. Talán ekkor érlelődött meg benne az elhatározás - tanulmányait a kolozsvári Mezőgazdasági Akadémián folytatja. Tervét az első világháború vérzivatarra sodorta tova, 1916-ban besorozták az Osztrák-Magyar Monarchia hadseregébe, katonának. 1918 novemberében húsz

éves fejjel olasz hadifogságba került. A fogság nem volt elviselhetetlen, az ifjú ember a rosszat is igyekezett javára fordítani. „Minden mezőgazdasági tárgyú tanfolyamot szorgalmason látogattam, a könyvtár minden ilyen vonatkozású könyvén (...) átrágtam magam és jegyeztem mindent, aminek azt gondoltam, hasznát vehetem” - írja „Vallok életutamról” című visszaemlékezésében.

1920 májusában került haza azzal a meggyőződéssel, hogy eljövendő gazdamérnöki hivatásának szenteli életét, a sors azonban másként rendelkezett. Kelletlen és ellentmondásoktól terhesen októberben 22 évesen beiratkozott a Teológiai Akadémiára. Háromszor szökött haza az Intézetből, hivatástudatot a lelkészi pálya iránt nem sokat érzett, és - vallomása szerint -, tanárai sem ébresztettek lelkében érdeklődést a teológia iránt. Végzős diákként érezte rá a lelkészi hivatás szépségére, és ettől kezdve ennek szentelte életét. Jövőt tervezett, családalapításra gondolt, amikor az évzáró ünnepélyen friss végzettként *Luis Cornischsal* szorított kezét. Az amerikai unitáriusok elnöke meghívta, töltsön egy évet az Egyesült Államokban. Hosszú töprengés, vívódás és több mint tíz hónapi bentlakási felügyelősködés után 1925. december 12-én partra szállt a New York-i kikötőben. Az Újvilágban Cleveland volt szolgálati helye, mint missziós lelkész sokat utazott, tapasztalt, tanult.

1927 májusában hazatért, június 29-én pedig Kadácsban megkezdte lelkészi szolgálatát. Másfél évtizeden keresztül a kadácsi egyházközségek lelkésze volt azzal, hogy óraadó tanárként minden télen előadásokat tartott a székelykeresztúri gazdasági iskolában. Gazdálkodott, tanított és emellett maradt ideje az írásra, az önképzésre is. Első munkája 1931-ben jelent meg „A haszontyúk tenyésztés, mint mellékfoglalkozás” címen. A szerző „szakmai” körökben már ismert volt, de Kacsó Sándor jellemzése meghozta az országos elismerést. „[...] Lőrinczi László pap volta megszabja hivatását: javára válni népének ... a lelkészi nevelés mellett nem szabad elhanyagolni a gazdaságát sem!”

A sokak által „tyúkászpap”nak nevezett Lőrinczi László nem mindennapi szervezőtehetségével bizonyította, hogy a minősítés nem egészen illik rá. A baromfityénysztés, gyümölcsfa-nemesítés mellett kiváló vegyeskart szervezett, szindarabokat tanított, és az unitárius valláserkölcsei nevelés (VEN) nehéz kérdéseiben próbált eligazítást adni. Vallástanári vizsgáját is a VEN oktatás témakörében írta meg, s az, hogy a Bizottság a dolgozat olvasta után eltekintett a szóbeli vizsga bevételétől, elárulja a szerző felkészültségét.

1941-től vallástanárként működött a székelykeresztúri Unitárius Gimnáziumban, 1945-47 között pedig a gimnázium igazgatói tisztét töltötte

be. Ez az időszak, bár magán hordozta a II. világháború utáni nehéz gazdasági-társadalmi helyzet súlyát, a gimnázium életében egy új nevelési elv megvalósulását hozta, amelyet nagy mértékben meghatározott Lőrinczi László valláserkölcsei életszemlélete. Eközben már tagja volt az Egyházi Fő- és Képviselő Tanácsnak. Mint a Valláserkölcsei Nevelési Bizottság elnöke azon munkálkodott, hogy szakszerű tananyag álljon a vallásoktatást végző lelkészek rendelkezésére. Ennek kézzel fogható eredménye a Kis Biblia megjelentése, amely az unitárius VEN alapelvei szerint dolgozta fel a bibliai történeteket a vallásoktatás céljaira. A Keresztény Magvető megindulása után cikkei, prédikációi jelentek meg egyházi lapunk hasábjain.

Utolsó szolgálati helye Ürmös volt, ahol 1948-1975 között, nyugalomba vonulásáig szolgálta népét és egyházát. Itt lehetőséget kapott arra, hogy megvalósítsa a gyakorlatban mindazt, amit elméletben mint eszményt magának kialakított a gyermekek és ifjak valláserkölcsei neveléséről. Az ürmösi Szeretet Otthonban nemzedékek nőttek fel ebben a szellemben, s vitték magukkal Lőrinczi László életre szóló útravalóját: erős unitárius öntudatot és mély istenhitet, egyházunkhoz és népünkhöz való hűséget, s mindenki irányában a jézusi felebaráti szeretetből táplálkozó emberséget. 83 esztendő után 1981. október 27-én, születésnapján kísérték utolsó útjára a székelykeresztúri templomból. Dr. Molnár István Áprily Lajost idézve búcsúzott szeretett barátjától. Amikor 100. születésnapjára emlékezünk, Szász Ferenc brassói lelkész által megrajzolt alakját idézzük:

*levágatá a hízott tyúkot
s kiötölte a kiscsibéket
nem kedvelte az olyan kotlót
ki rosszul ülte meg a fészket*

*nyakkendője egy almafán lóg
vállára hófehér galamb száll
ha a pap bácsi mosolyog
szelídebb ő az angyaloknál*

*piros pontokat osztogat
nagyak kicsinek jönnek
a legtöbbször minden gyereknek*

*a pontok rózsatőt fialnak
alattvalókat ablakoknak
s az egy igaz örök rendszernek*

-ács

In memoriam TÖRÖK JÁNOS

Sorsom úgy hozta, hogy egyházunk 1994 novemberi zsinatának presbiteri eskü utáni szünetében dr. Erdő János püspök úr megtisztelő érdeklődésére elmondottam, hogy Désfalván születtem, elemi iskoláimat Dicsőszentmártonban végeztem. Felidéztem, hogy a dicsőszentmártoni elemi iskola ódon épületét, amelyikben gyermekkorában néhai dr. Ferencz József püspök úr is tanult - a harmincas években korszerűsítették, segédlelkészi lakrészrel bővítették. Magyaros motivumokkal ékesített homlokzatán „UNITÁRIUS ELEMI ISKOLA” feliratot olvashattuk boldogan. Abban az iskolában tanította betűvetésre és számos hasznos dologra a palatáblás, palavesszős, illetve a felnövő- és felnőtt unitárius ifjúságot a székely-magyar: TÖRÖK JÁNOS igazgató-tanító úr!

Felnőttként tapasztalhattuk meg igazán, hogy milyen maradandó útravalóval bocsátott szárnyra bennünket az igazgatása alatti elemi iskolából! Minden igyekezetével összetartott bennünket. Vasárnapi iskolát, önképzőkört, műkedvelő színjátszó csoportot, énekkart szervezett. Kriza, Kőrösi Csoma, Arany, Petőfi, Orbán Balázs művei révén érdeklődésünket a magyar irodalom irányába terelte. A beteg Balázs Ferenc mészköi lelkészünk egészségi állapotáról, érdemeiről, illetve gyógyítása érdekében a dicsőszentmártoni Felszeghy Margit segélyfelhívásáról tájékoztattott. Száraz tények, amelyek felsorolása kötelesség, de amelyek sohasem tudják megmutatni azt az embert, akitől most búcsúzom. Az igazi pedagógust, aki aktív korában nemcsak a tanulás, hanem az élet szeretetére tanította, nevelte a dicsőszentmártoni unitárius ifjúságot.

Meggyőződésem, eredményesen. Ne feledkezzünk meg róla. Unitárius elődeink sorában a helye! Úgy vélem, hogy a dicsőszentmártoni unitárius egyházközség számon tartott egykori jelesei sorában a

„Primus inter pares” TÖRÖK JÁNOS tanító úr volt! Az ma is!

Egykori tanítványa: a 80-ik éves GERGELY SÁNDOR, Békéscsaba

(Szerk. megjegy. Gergely Sándor a Magyarországi Unitárius Egyház zsinati tanácsosa, aki anyagilag, erkölcsileg az anyaországi mellett az erdélyi haranglábai és désfalvi unitárius egyházközséget is támogatja, esetenként a dicsőszentmártoni egyházközséget is.)

Unitárius teológiai konferencia BUDAPESTEN

A Magyarországi Unitárius Egyház Teológiai Intézete az Erdélyi Unitárius Egyházzal együttműködve 1998. november 20-21. között immár hatodik alkalommal rendezte meg a **Korunk unitarizmusa** konferenciát. E sorozat keretében az idén **AZ ISTEN LÉLEK** főtémával kapcsolatos előadások hangzottak el. Az Erdélyi Unitárius egyházat **dr. Szabó Árpád, dr. Rezi Elek, András György, Székely Miklós és felesége, Kovács István, Kovács Sándor, Máthé Sándor, Farkas Dénes, Kiss Károly, Szász Ferenc, Kriza János, Czire Szabolcs,** valamint **Molnár B. Lehel** képviselte.

A konferencia **Bencze Márton** magyarországi unitárius püspök áhítatával kezdődött. Ezt követően **Mikó István** főgondnok-helyettes mondott megnyitó beszédet. A délelőtti előadások idején **dr. Rezi Elek** főjegyző, délután **Orbókné Szent-Iványi Ilona** főjegyzőasszony, másnap pedig **Kászoni József** lelkész elnökölt.

Az első nap a következő előadások hangzottak el délelőtt:

„Egy az Isten” – bibliai áttekintés – (**Dr. Somogyi László** egyetemi tanár), *Isten teremtő munkája* – (**Orbókné Szent-Iványi Ilona** főjegyző), *Isten és ember kapcsolata* – (**Kászoni József** lelkész),

délután:

Az isteni Lélek jelenléte – (**Dr. Sztankóczy Zoltán** egyetemi tanár), *A szentlélek fogalma a Bibliában* – (**Dr. Szabó Árpád** püspök), *Az unitárius kereszténység felfogása a szentlélekről* – (**Dr. Rezi Elek** főjegyző).

Az estét **Faludy György** verseiből összeállított műsor tette gazdagabbá, ennek színvonalát a költő személyes jelenléte is emelte.

Másnapra csak egy előadás maradt:

A szentlélekről szóló tanítás unitárius hittantörténeti áttekintése – (**Molnár B. Lehel** levéltáros).

Az előadásokat hozzászólások követték, s ezekbe a konferencia világi résztvevői is aktívan bekapcsolódtak. A rendezvény eredményeit **dr. Szabó Árpád** püspök foglalta össze, majd azt indítványozta, hogy a jövő évben Kolozsváron szervezzük meg a konferenciát. **Murvai Sámuel** főgondnok zárószavaival ért véget a hatodik unitárius teológiai konferencia.

Ezúton is hálánkat és köszönetünket fejezzük ki a Magyarországi Unitárius Egyháznak a konferencia megszervezéséért és vendégszeretetéért.

MOLNÁR B. LEHEL

EMLÉKTÁBLA HELYETT Mészkőn is volt unitárius iskola

(Folytatás előző lapszámunkból)

1926-ban nevezte ki a püspök úr az én tanítóm, Zsigmond Ferencet. Célja volt a nép gyermekeinek minél hasznosabb polgárokká nevelése, a tanítói állásnak megbecsülést, tiszteletet szerezni, a tanító nevet méltán kiérdemelni.

Aranyosszéken, Sinfalván született. Iskoláit Sinfalván kezdte, a kolozsvári Unitárius Kollégiumban folytatta, majd az állami tanítóképzőben fejezte be. 1921-ben oklevelet szerez. 1929-ben kántorképesítő vizsgát tett. Nálunk tizenöt évet dolgozott 1940-ig. Ekkor az iskola egy tanerős, az unitáriusok lélekszáma 384. Ebben az időben 50-60 gyermeket tanított reggel 8-12-ig és délután 2-4-ig.

A tanítást imával kezdtük és úgy is fejeztük be. Már csak a tanítás utáni imára emlékszem. Ez volt: „Áldunk téged jó Istenünk most amidőn haza megyünk, mert munkánkat elvégeztük, szívünk, lelkünket miveltük. Add, hogy ami jót tanultunk, otthon is meglássák rajtunk, szüleink örömeire, nevednek dicsőségére. Ámen” Utána ezt mondtuk: „Köszönjük szépen a szíves tanítást!”

Tanítása során sokat szemléltetett. Élő gólyát mutatott be nekünk, és beszélt róla. A szentmihályi repülőtéren repülőt láttunk. Kirándulások alkalmával növények, állatok életével ismerkedtünk. Ma is emlékszem egy kérdésre:

-Mit gondoltok, miért hullatják le levelüket ősszel a fák? Nem magolásra, gondolkodásra készítetted.

Szüneten a cinteremben játszódtunk. Emlékszem egy mondókára, aminek a lejátszása mindig sirással végződött.

„Első osztály i,i,i,
Másod osztály cukros lé,
Harmad osztály kiskirály,
Negyed osztály nagy számár.”

A végén a „szamarak” mindig elnáspángolták a „kiskirályokat”

Másnap azért folytattuk. Megörökíték egy nevelő célzatú verset:

„Menj az utcán szépen folyvást
Ne kullogva, nem is futvást
Ne andalogj, ne kiabálj
Ne verekedj, ne is hajgálj.”

A verset ma is tudom, de nem emlékszem, hogy a nevelői célt elérte volna.

1936. február 2-án szépirás-, rajz- és kézimunka-kiállításal egybekötött iskolnapot rendezett, ahol Lázár Imre orvos, Tóth József tanító működött közre. Fikker János lelkész és dr. Kiss Elek teológiai tanár tartotta az istentiszteletet. Zsigmond Ferenc előadást tartott „Tanító

és szülők együttműködése" címmel. Legjobb kezekbe került ez a téma. Ennek kapcsán ide kívánczik egy esemény. Éppen szüneten voltunk, amikor megjelent egy felbőszült szülő, kapával a vállán. Valamit kifogásolhatott, mert nagyon kiabált; mi megijedtünk, hogy bántani fogja tanítónkat. De nem ez történt. Zsigmond Ferenc halk, megnyugtató szavaival lecsendesítette. Ez a jelenet tanítói pályámon mindig bennem munkált.

1930-ban megjelent a faluban Balázs Ferenc pap. Jött nagy akarással, kevés egészséggel. Terveiben, azok kivételében méltó munkatársa lett Zsigmond Ferenc tanító. Amennyit megvalósítottak néhány év alatt, elég lett volna egy emberöltőnek. Ez az időszak volt Mészkö fénykora.

1931-ben renoválták a templomot, új orgonát vásároltak. Zsigmond Ferenc és neje ajándékozta az úrasztalát. Az iskola is kibővült. A beindult népfőiskola irodalmi részét tanítóm vezette. A falu népével megismertette a magyar irodalom gyöngyszemeit. Olyan sikere volt, hogy a fonóban meg kellett ismételnie. Dalárdát vezetett, színdarabokat tanítottak és tea-estéket rendeztek.

Tanítványai iskoláztatásával is törődött. Hozzánk is feljött, s tanácsolta továbbtaníttatásomat. Drága jó szüleim! Az volt az első kérdésük, hogy miből? Hiszen a harmincas években rengetegbe került. Lányokat kevés családból küldtek felsőbb iskolába. Tanítóm biztatta őket, hogy segíteni fog az egyház. S az egyház segített. S mégis....

„Az utolsó csirke is útra kelt

*S nemcsak lombjától foszlott meg a kert,
Eladta mindenét.*

*Mégis, mikor azt hittük,
egybe van mind, ami kell*

semmi sem volt elég.” (Áprily Lajos)

1948-ban államosították az iskolát, de az épületben tovább folyt a tanítás 1963-ig. Ekkor a megrongálódott épületből átköltöztek a román-magyar tagozattal induló új iskolába. 1992-ben a magyar tagozat - gyermekek hiányában - megszűnt. Néhány tanuló most Szentmihályra jár iskolába.

1940-1992-ig terjedő időszakban tanított: Lupu Margit, Szabó Piroska, Rigó István, Zilah Gizi, Kökösi Kálmánné, Halmágyi Endréné, Daczó Endre. Leghosszabb ideig, 31 évig oktatta gyermekeinket Koncz Gyuláné. Köszönet érte. 1992-ben nyugdíjba ment, azóta csukva van az iskola kapuja.

A falu öreg és csendes. Hiányzik a gyermekzsivaj, a jövő.

TÖRÖK LENKE

Megjegyzés: Az 1998/99-es tanévben újból megnyílt az iskola mindnyájunk örömeire. Elismerés illeti az egyházakat, az RMDSZ szervezetet áldozatos munkájukért, de főleg a mészköi szülőket, akik évek során helyálltak és harcoltak iskolájukért. Összefogással, akarattal mindent lehet.

HÍRADÁS CSEKEFALVÁRÓL

Az 1998-as év történésekben gazdag volt a csekefalvi gyülekezet életében.

Fazakas Károly lelkész az év elején nyugdíjba vonult, s így megüresedett a lelkészi állás. **Kibédi Pál** gagy lelkész úr járt le Csekefalvára a következő hónapokban. Ő végezte az istentiszteleti szolgálatokat, valóságosakat tartott és konfirmáltatott.

Őt váltotta fel **Solymosi Zsolt** teológus, aki másfél hónapot töltött a gyülekezetben nyári gyakorlatot végezve. Jelenléte hatékonyan hatott a gyülekezet egész életére. Az unitárius és református vallású fiatalokat összegyűjtötte, ifjúsági órát tartott, családlátogatásokat végzett, előkészítette a terepet az új lelkész számára.

Szeptember 1-től a gyülekezet őszinte szeretettel és melegséggel fogadta az új lelkészt, **M. Szeredai Noémit** és férjét.

A lelkészi család néhány napon belül beköltözött a frissen meszelt, szép parókiára, és megkezdte új életét, mely részévé vált a gyülekezet mindennapjainak. A gyülekezet érdeklődését és megelégedését bizonyítja, hogy megnőtt a templomlátogatók száma, őszi hálaadás ünnepén 67-en járultak az úrasztalához. Az öregek tanúsága szerint az 50-es évek óta nem voltak ilyen sokan ez ünnepen a templomban.

A gyülekezetünk igényelte azt, hogy a lelkész közöttünk lakjon, és kivegye részét örömeinkből és bánatainkból, és így örömmel és érdeklődéssel követjük a lelkész nő tevékenységét, aki új tervekkel és ötletekkel szeretné gazdagítani életünket.

Isten áldása legyen gyülekezetünk és a lelkészi család életén, hogy közös terveink és elképzeléseink valóra váljanak mindannyiunk gazdagodására.

RAFFAI DALMA

LELKÉSZI OLDAL

Beszámoló az ULOSZ választmányának 1998. október 16-án Homoródszentpálon tartott gyűléséről

Lelkészsövetségünknek szakmai és társadalmi helyzete képezte választmányi gyűlésünk tárgyát. E két kérdéskörben megbeszéltük ima- és prédikációirodalmunk fejlesztésének további teendőit, amelyek a szószéki szolgálat és a lelkipásztori gondozás javítását segítik elő.

Tárgyaltunk az idős, betegeskedő lelkészek és családtagjaik gondjainak könnyítéséről, továbbá a fiatal és sokgyermekes lelkészi családok segélyezési lehetőségeiről.

HATÁROZATOK-INTÉZKEDÉSEK

Megállapítottuk, hogy az imapályázatra 40 ima érkezett be. Az 1998. július 14-én tartott Lelkészkonferencián felkért bíráló bizottság tagjaihoz el fogjuk juttatni az imákat elbírálás végett. Az arra alkalmas imádságokból 1999 első felében a betegek számára imádságos könyvet kívánunk szerkeszteni és kiadni. *Kérem lelkésztársaimat, hogy az imakönyv iránti igényeiket jelentsék be a körü elnököknek.* A júliusi Lelkészkonferencián elhatároztuk az **Unitárius Szószék** újraindítását. Most megalakítottuk a 9 tagból álló szerkesztőbizottságot. Ezúton is kéréssel fordulok lelkésztársaimhoz, hogy a közlésre alkalmas prédikációkat, imákat, szertartási beszédeiket küldjék el **Keresztes Sándor** főszerkesztő címére Homoródszentpálra, hogy minél hamarabb megjelenhessen a szakmai szempontból hiányt pótló kiadvány. Megrendeléseiket szintén a körü elnökökön keresztül kérjük bejelenteni.

Lelkésztársaim szíves tudomására hozom, hogy az Amerikai Lelkészek Szövetségétől ebben az évben is megérkeztek a segélyek, amelyeket az ULOSZ választmánya a fenti kiadványok költségeire kívánja előlegebe adni.

Segélyakciónk keretében 15 lelkésznek, illetve lelkései családnak juttattunk 100-100 dolláros segélyt. Segélyben részesültek az öregek, a betegek, a nagycsaládosak, az árvák és az egy éven aluli csecsemők szülei.

Tudjuk, hogy a segélyeknek inkább csak jelképes értéke van. Ennek ellenére jelezni kívánjuk azt a területet, ahol a legnagyobb szükség van a támogatásra.

Kiemelt fontosságot tulajdonítunk a gyermeket vállaló lelkészi családok megsegítésére. Az általános lélekszám apadást egyházunkban csak úgy tudjuk jó irányba befolyásolni, ha lelkészeink a gyermekáldás vállalásában példát tudnak mutatni. Az a lelkész, akinek egy gyermeke van vagy egy sincs, hiába próbál egyházi beszédeiben, lelkipásztori gondozásában a fent említett kérdésekben pusztán szóval eredményt elérni. Arról álmodozunk, és azt szeretnénk elérni, hogy a gyermekeket vállaló lelkészi családoknak a gyermekvállalás ne jelentse a szegénység vállalását is egyben.

Tudomására kívánom hozni lelkésztársaimnak, hogy várjuk az 1 dollárnak megfelelő évi tagsági díj befizetését. Vannak körök, amelyekben az 1997. évre is hátralékban vannak. Ez az a minimális összeg, amely választmányunk működésének feltételeit biztosítja.

Végezetül jelezni kívánom, hogy az amerikai lelkészek támogatása révén a közeljövőben könyvvásárlási segélyt tudunk biztosítani lelkésztársainknak.

Lelkésztársaim kérdéseikkel, javaslataikkal bizalommal és jóindulattal forduljanak az ULOSZ elnökéhez vagy titkárához, esetleg a körü elnökökhöz. Célunk az, hogy tevékenységünkkel a lelkészi kar szakmai színvonalát javítsuk, és az egyes lelkészek életkörülményein könnyítsünk.

Isten áldása legyen életünkön és munkánkön a jövőben is.

JAKAB DÉNES elnök

A székelyderzsi papnétalálkozó után

1998. szeptember 4-5. óta sok idő eltelt. A találkozó elhangzott gondolatok nem veszítették el jelentőségüket. Így, ha megkésve is, hadd álljon itt egy néhány sor, amely hangot ad egyházunk és lelkészi közösségünk e nevezetes eseményéről.

A találkozó a székelyderzsi templomban több mint 50 lelkész és kb. 15 lelkész jelenlétében kezdődött meg.

Az egyházi ének és ima után **Katona Piroska** vendéglátó tiszteletes asszony köszöntötte a megjelenteket, majd a **Főtisztelendő Asszony** ünnepi megnyitó beszéde hangzott el. Ezt követően **Török Jolán** nyárádgálfalvi és **Jakab Éva** szentábrahámi tiszteletes asszonyok tartották meg előadásukat. Mindkét előadás „*A lelkész-feleségek elvárásai az egyetemes egyházi és egyházközi vezetőségtől*” című

témakörben mozgott.

A helyszínen elhangzott általános vélemény szerint a két előadás szervesen kiegészítette egymást.

Az első a hangsúlyt arra a véleményre összpontosította, hogy a lelkészfeleségeknek csak akkor lehet elvárása az egyházi vezetéssel szemben, ha ők maguk a kötelességeiket teljesítették egyházuk iránt.

A másik előadás 30-40 évi tapasztalat alapján a kötelességüket teljesítő lelkészfeleségek elvárásainak kívánt hangot adni, érintve a nyugdíjas és özvegy papnék szociális kérdéseit is.

Az előadó cáfolja azt a téves felfogást, amely szerint a papnéknak kényelmes élete volna. Állítja, hogy más férjezett asszonyokkal szemben a kötelességét teljesítő papnénak egy egész sor többletfeladata van. Háziaszony, anya, munkahelyi alkalmazott. Ezenkívül férjének munkatársa az „egymás terhét hordozzátok” és a „szerzek neki segítőtársat” bibliai elv alapján. Mivel a lelkésznek a hivatásáért kapott javadalma kevés a családfenntartáshoz, ezért mellékfoglalkozást is kell vállalnia. A feleségnek ilyenkor is ott kell lennie férje mellett, és ha példát akar mutatni a gyermekvállalásban, gyermeknevelésben, helyzete súlyosbodik. Ebben az esetben a vállára nehezedő túl sok teher miatt könnyen idő előtt megrokkann.

Az anyagi feltételek biztosítása nyugalmat és biztonságérzetet adna a lelkészi családnak. A lelkészi család több odafigyelést vár az illetékesek részéről. Így kevésbé lenne elfoglalva saját gondoljaival, és jobban összpontosíthatna a szolgálatvégzésre, híveire.

Ami általában igaz más társadalmi rétegekre, úgy igaz a lelkészfeleségekre is. Eszerint az ő szolgálatukban, teherviselésükben, anyagi helyzetükben is óriási különbségek vannak. Ezért várják el sokan, hogy az egyetemes egyházi és egyházközi vezetőség igyekezzen minél jobban megismerni a lelkészi családok sorsát, valamint igyekezzen az életben egyenlő esélyt biztosítani minden kötelességét híven teljesítő lelkészi családnak.

Az előadások után következett a megbeszélés. A témát külön csoportban tárgyalták a lelkészfeleségek, és külön csoportban a lelkészek. Remélhetően az összejövetelenek gyakorlati eredményei is lesznek.

Ebéd után a püspök úr vezetésével megérkeztek azok a lelkészek, akik a homoródszentmártoni lelkész-továbbképzőn vettek részt. Délután már együtt hallgattuk végig **Lovass Ferenc** rendező, magyar eredetkutatással foglalkozó újságíró Nepálról szóló érdekes előadását, és együtt fogyasztottuk el a romantikus környezetben megrendezett nepáli vacsorát is.

A találkozó másnap is folytatódott. Sajnos sokan egyházközi és családi kötelességeikre való hivatkozással ezen már nem tudtak részt venni.

A fentieket összegezve elmondhatjuk, hogy jó volt együtt lenni és erősíteni a lelkészi családok közti kapcsolatokat. Jó volt álmodozni a lehetőségekről, hogy teljesebb legyen szolgálatunk, könnyebbek keresztjeink, megnyugtatóbbak eredményeink.

Köszönetet mondunk a vendéglátóknak és mindazoknak, akik közreműködtek a találkozó sikeréért.

JAKAB DÉNES

RÉGEN ÉS MOST

*Hány karácsony szóró fénye
lopakodott át az úrron,
hogy Betlehem zord egén is
egy-egy csillag még feltűnjön.*

*Vidd, KÖZLÖNY a köszöntőmet,
lapjaid nyílt angyalszárnyak,
dús fenyő a betűszőnyeg-
fészke sok-sok gyertyalángnak...*

*Béklyó hull, enged a zablá...
Kis versben is csillag gyűlhet:
háromszázhatvanöt napra
fényt küld szívünkéből az ünnep...*

NAGY FERENC

KARÁCSONYI JÓKÍVÁNSÁG

Amikor mindenki a maga kedve szerint ünnepel, nekünk lelkészeknek a legszűfoltabb szolgálattelvő napjaink következnek. Amikor mindenki lazít egy kicsit feszültségekben zajló életvitelén, nekünk készenlétben kell állnunk a szolgálattételre, hogy az ünnepi vallásos lelki élményt biztosítani tudjuk híveinknek.

Kívánom, hogy szolgálattételünk alkalmával a lelkészeknek is legyen örömmel a karácsony. Kívánom mindnyájunknak, s ezért imádkozom Istenhez, hogy adjon nekünk jó egészséget, tiszta gondolatokat, nemes érzéseket, éberséget és alkalmas külső körülményeket a szolgálatok elvégzéséhez. Családtagjainkkal és híveinkkel együtt érjünk boldog ünnepeket.

Kívánom, hogy templomaink belseje legyen meleg, kellemes, és a padokat híveink töltsék meg. Az úrvacsorára legyen lélek szerint való, őszinte bizonyosságtétel a jézusi eszmék mellett. Minden szavunk legyen az evangélium visszhangja, és az férközzön közel a hívek lelkéhez. Amennyiben sor kerül más szertartásokra is, kívánom, hogy legyen minél kevesebb temetés, és annál több keresztelezés. Az úrvacsorával legyen időnk eljutni a magukra maradt öregekhez, a betegágyban szenvedőkhöz, a börtönbe jutottakhoz. Az anyalfiából jusson minél több a szűkölködő családok gyermekeinek és az árvaházak lakóinak.

Kívánok minden lelkészársamnak Istentől áldott karácsonyt és eredményekben gazdag új esztendőt

JAKAB DÉNES

NŐK VILÁGA

KÖSZÖNTJÜK AZ OLVASÓT!

Az Unitárius Nők Országos Szövetségének tevékenysége Istennek hála állandóan gyarapodik, levelezőinktől kapott híreink indokoltá teszik egy önálló rovat beindítását az Unitárius Közlöny hasábjain.

Századunk elején - még a nőszövetség megalakulása előtt - létezett egy ilyen rovat, mely a "Nők Világa" nevet viselte, és egy ideig külön mellékletként is megjelent és feladatának tekintette: hírt adni mindarról, ami unitárius nőinket érdekelhette. Akkori szerkesztői: Perczelné Kozma Flóra - az unitarizmus apostola -, Fanghné Gyujtó Izabella - író - és Raffai Irma, a vidéki lányok-asszonyok szószólója voltak.

Ezt a nemes hagyományt szeretnők mi is folytatni, ha nőtestvéreink szükségét érzik és fenntartását biztosítani tudják.

Ez azt jelenti, hogy nőink írjanak a rovatba: számoljanak be munkájukról, vessék fel az őket érdeklő kérdéseket, írják le gondolataikat - prózában vagy versben.

Szerkesztőségünk elképzelései szerint közölhetnénk anyagokat különböző témakörökből, mint:

- gondolatok, megemlékezések, egyes jobban sikerült és máshol is felhasználható előadások, versek

- beszámoló a nőszövetségi rendezvényekről, eseményekről

- hivatalos értesítések az UNOSZ részéről - mint „eseményelőzetes”

- bel- és külföldi kapcsolataink

- szociális rovat - hol, kit, hogyan segítenek nőszövetségeink, és kinek lenne szüksége támogatásra

- egészségvédő, háztartási és gyermeknevelői kérdések

- szórakoztató anyagok (rejtélyek, humor)

Kérjük nőinket, írják meg véleményüket, igényeiket, vállalásaikat, hogy aszerint tudjuk a jövőben szerkeszteni rovatunkat.

A "Nők Világa" szerkesztői

ÖKUMENIKUS NŐFÓRUM NAGYENYEDEN

A Romániai Keresztény Nők Ökumenikus Fóruma VIII. konferenciáját 1998. szeptember 11-12-én tartotta Nagyenyeden, a Bethlen Gábor Kollégiumban.

A konferencián részt vett mintegy 70-80 delegátus az ortodox, római katolikus, evangélikus, református és unitárius nők részéről. Nőszövetségünket Paskucz Viola és Zsakó Erzsébet képviselték, de jelen volt

még Marosvásárhelyről Kisgyörgy Emília és Brassóból Gász Irén, a helyi ökumenikus szervezetek részéről. Az első nap délelőttjén jelen volt még Váló Irén, a torockói nőszövetségünk elnöke és egy torockószentgyörgyi nőtestvérünk, aki a konferencia részére a somodi kalácsot biztosította.

A konferencián - szokás szerint - a napi áhítatokat és az esti istentiszteleteket felváltva biztosították a felekezetek. A megnyitó áhítatot református elnökünk, Soós Noémi tartotta, az esti istentisztelet az ortodox templomban volt. Szombat reggel rövid ortodox szertartás és Baczoni Szilárdka református prédikációja után a mi részünkről Zsakó Erzsébet mondott rövid imát. A záró áhítatot a katolikus nők tartották.

A konferencia alapelőadását Woranút Pantupong bangkoki (Thaiföld) nőtestvérünk tartotta az ázsiai ökumenikus női munkáról, így megismerhettük e - számunkra távoli - tájak asszonyainak problémáit. A nőknek az egyházban alig volt szavuk, de szervezkednek, harcolnak jogaikért, elsősorban az erőszak és a prostitúció ellen. Igyekeznek a hitéletet erősíteni, s ezzel is küzdeni a családon belüli erőszak ellen, amely komoly problémákat okoz. Ezzel a kérdéssel azonban az egyházak nem foglalkoznak. Nagyon nagy a gazdasági egyenlőtlenség, és a nők kiszolgáltatottak, legtöbbjük előtt csak a prostitúció lehetősége áll.

Az előadás után elég sok kérdést tettek fel a résztvevők, és a válaszok alapján kialakult kép nem túl biztató: a gyermekmunka, az analfabetizmus komoly probléma, a prostituáltak rehabilitása elég reménytelen, inkább a megelőzést tartják feladatuknak, ezért a leánygyermekkel foglalkoznak többet a nők nemkormányzati szervezetei. Ez az egyetlen járható út: az alulról jövő kezdeményezések támogatása. A feladatok nagyok, egyik szervezet sem képes mindent megoldani, de mindenki teszi, amit tud, s remélik, hogy sorra megoldódnak a kérdések.

Délután a Fórum munkájáról szóló jelentések hangzottak el a megszervezett tanfolyamokról, a nemzetközi imanap-bizottság munkájáról, valamint a Fórum tagszervezeteinek tevékenységéről. Sajnos, a jelentés elkészítője összesen öt jelentést kapott, ezek között az UNOSZ-ét is. Munkánkat elismeréssel fogadták - talán a legsokrétűbb a mi tevékenységünk.

Másnap folytatódtak a jelentések vitái - ezek sajnos kiegészítő jelentések voltak vagy

személyes sérelmeket taglaltak a külföldi kiküldetések és tanfolyami részvételek ürügyén. Így kevés idő maradt a további tervek megbeszélésére, a szervezeti szabályzat hiányosságainak megtárgyalására nem is maradt időnk.

Küldötteink részt vettek a vitában, rámutatva a szervezettebb munka és a fegyelem szükségességére. Igyekeztünk tapasztalatainkat megosztani a kiscsoportos megbeszélések szervezésére vonatkozóan, amely által mindenki szóhoz juthat, és a vezetőség megismerheti a tagság véleményét. Sajnos, a Fórum alapszabálya nem elég tiszta, nem világos a szervezet szerkezete, így a szavazások is nagyon elhúzódtak. Ugyanakkor kiviláglottak a területek közötti feszültségek is. A munka elsősorban az erdélyi részeken folyik, hiszen itt élnek együtt különböző vallásfelekezetek, viszont némely kezdeményezések igyekeznek egyes tevékenységeket Bukaresthez kötni, hiszen a szervezetet anyagilag az AIDROM támogatja.

Mindemellett elmondhatjuk, hogy az eddigi konferenciákkal összehasonlítva tapasztalható előrelépés, ez elsősorban a szinkronfordító berendezésnek köszönhető, így most sokkal többen jutottak szóhoz, és a munkálatok gördülékenyebben folyhattak. Elégtétellel állapíthatjuk meg, hogy ez a mi közbenjárásunkkal volt megvalósítható.

ZSAKÓ ERZSÉBET, PASKUCZ SZATHMÁRY VIOLA

ŐRSÉGVÁLTÁS A SEGESVÁRI NŐK SZÖVETSÉGÉBEN

1998 október hónapban **Jakabháziné Nagy Vera** nőegyletünk elnöknője átadta tisztségét **Benedek Enikő** tiszteletes asszonynak.

Hét éven keresztül minden hónap első szombatján délután 4 órai kezdettel rendszeresen és nagy pontossággal megtartott összejöveteleinket szeretettel, hűséggel, hozzáértéssel, szaktudással vezette. Változatos programú, kellemes és hasznos egyleteinkről mindig lelkiileg megerősödvé, szellemileg felfrissülve és azzal a jóérzéssel távoztunk, hogy két-három órát újból együtt tölthettünk el. Gazdag tevékenységéért, sok jó tanácsáért, őrsége alatt eltöltött kellemes órákért a nőszövet-

ségünk minden tagja nevében ezúton is szeretnénk köszönetet mondani. Kívánunk továbbra is egészséget, sikert az élet minden területén, hogy még sok éven keresztül együtt dolgozhassunk nőegyletünk keretében.

Meggyőződésünk, hogy egy szoros és tevékeny kapcsolat tárul ki előttünk továbbra is **Benedek Enikő** elnöknő vezetése alatt, de csak akkor, ha egyházunk nőtagjai tevékenyen bekapcsolódnak szervezetünk munkájába, hogy életképes, hasznos előmenetelre tudjunk szert tenni mindnyájunk javára és hasznára.

A jó Isten gazdag áldását kérjük az új elnöknőnkre és nőegyletünkre, hogy munkánk gazdag, gyümölcsöző legyen!

FÜLÖP IRMA

Híradás Mészkörről

Megkésve bár, de annál nagyobb örömmel tudatjuk, hogy Mészkörn is megalakult a Nőszövetség. Erre szeptember 27-én került sor, az Őszi hálaadási istentisztelet után.

Az alakuló gyűlésen 28-an voltak jelen, és megválasztották a vezetőséget.

A gyűlést követő szeretetvendégségen süteményt, teát szolgáltak fel lelkes asszonyaink, és nem hiányzott a tombola sem.

Isten áldása legyen az egyházat építő-szépítő munkájukon, egész életükön.

PÁLFI ILDIKÓ

Nőszövetségünk kezdeményezte gyermekeink cserenyaraltatását. Ennek keretében városi gyermekeink megismerkedhetnek a falusi élettel, falusi gyermekeink pedig megismerhetnék egy-egy városunk nevezetességeit. Lehet egyéni, családok közti cserét vagy csoportos egyházközségek közötti cserét szervezni. Kérjük, hogy akik be akarnak kapcsolódni ebbe az akcióba, jelentkezzenek levélben az UNOSZ-nál, hogy meg tudjuk találni a megfelelő cserepartnereket. Címünk: UNOSZ „cserenyaraltás”, 3400 Cluj-Napoca, C. P. 24.

KEDVES OLVASÓKI!

Az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet (ODFIE) által ez évben szervezett és átfogó jellege miatt országosnak minősített nyolc rendezvény közül az I. ODFIE Szavaló- és Népdalversenyéről, valamint az Egyletvezetők Egyházköri Találkozóinak szintén első kiírásáról ifjúsági rovatunkban a kellő időben már beszámoltunk. Az alábbiakban a nyári csúcsrendezvényeinkről, továbbá a novemberben lezajlott két idényzáró eseményről számolunk be.

1. Folyó év június 29 – július 7. között a Romániai Unitárius Egyház és az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet ötödik alkalommal szervezte meg a **Magyar Unitárius Ifjúsági Szórványtáborokat**. A Homoródalmáson és Oklándon tartott táboroknak 28 résztvevője volt a következő szórványvidékeinkről: Lupény, Petrozsény, Petrilla, Hobicaurikány, Zilah, Nagybánya, Beszterce, Szásznádas, Botfalva. A számbelileg kettős kisebbségben élő fiatalok nemzeti és vallási azonosság tudatának erősítését célzó szórványtáborokat az ODFIE előljárói rendezték a házigazda faluközösségek, egyházközségek és ifjúsági egyletek közreműködésével. A táborok menetrendje többnyire követte az eddigi hagyományt, a csoportfoglalkozások a következők voltak: valóságok, reggeli áhítatok és esti imák; anyanyelvi foglalkozások és népdalok; történelmi tárgyú foglalkozások; lélektani vonatkozású bibliodráma és személyiségfejlesztő csoportmunka; népi játékok; kézügyességi foglalkozások, sportjátékok, kirándulás és egyebek. A táborozóknak alkalmuk nyílt közelebről beleszólni a falusi és egyházközségi élet számukra kevésbé ismert szokásaiba, mindennapjaiba. A táborokat a vasárnapi istentiszteleti szertartások keretében bemutatott ünnepi műsorok, a táborban tanultak alapján összeállított vetélkedők, díjak és emléktárgyak kiosztása, valamint ismétlő-kiértékelő zárta. Összegzőképpen megállapítható, hogy a tábori foglalkozások nagy része az idén is élményszerűen érintette meg a résztvevőket, s ez remélhetőleg maradandó nyomot hagy bennük. Másfelől: a szervezési csapatmunka a rendező ifjúsági egyletek életében összekovácsoló tényezőnek bizonyult, és a táborok idején egy kicsit megpezsdítette az egész egyházközséget. A jövő évi folytatásig tartó időszakot a táborozókkal való személyes kapcsolattartás íveli át.

2. "Vezetők nélkül elvész a nép", s egy ifjúsági egylet vezetők nélkül meg sem születik, tehetjük hozzá. És akkor következik az ott tanult igazság: "Érdeklődés hiányában a holnap elmarad!" Azok a fiatalok jelenlétükkel és lelkesedésükkel helyezték hatályon kívül a "bölcsségeket".

A július 15-19. között megrendezésre került **II. ODFIE Vezetőképző** legalább négy szempontból volt sikeres folytatás: a tavalyi vezetőképző anyagának az elmélyítésében és konkretizálásában; a tavaszi egyházköri vezetőképzők ismeretanyagának kiszélesítésében; a jövőbeli vezetőképzők vallásosabb jellegének előkészítésében; s nem utolsósorban a helyszínt illetően: az idén a homoródszentmártoni ifjúsági központ

adott – reméljük hagyományteremtő módon - otthont a rendezvénynek, egy lépéssel közelebb kerülve eredeti rendeltetéséhez.

Az első két nap témagazdái Hajdó Csaba és Khell Noémi voltak, akik tökéletes előadópárt alkottak: a Noémi "hangulati, játékos" síkján Csaba mesterien helyezte el a "szakmai" elemeket. A két nap legnagyobb értéke az volt, hogy az általános szervezési (1. nap: A szervezet kiépítése és működtetése) és csoportvezetési (2. nap: A csoportszervezés – csoportvezetés) ismeretek nem maradtak elméleti síkon, hanem ötletes, de élethű szerepjátékok emelték azokat a valóság szintjére. Az estéket és köztes időket kitöltő csoportjátékok a hangulateltésen túl szintén azt a célt szolgálták, hogy a résztvevők használható játékgyűjteménnyel térhessenek haza egyleteikbe. Ugyanilyen mintaértékű volt a két napot lezáró hatalmas vetélkedő is, amely a műfaj szinte minden lehetséges típusát ötvözte.

Szombaton a vallási motiváció és az időbeosztás kérdéséről Czire Szabolcs tartott előadást, majd az óceánon túlról érkezett ifjúsági vezetők ismertették amerikai egyesült államokbeli unitárius-univerzalista ifjúsági szervezetük felépítését és működését. Ebéd után dr. Bardócz-Tódor András „Protokolláris tudnivalók” címen nagy szellemi körsétára hívta a résztvevőket, amit az elmaradhatatlan helyi egyleti beszámolók követtek, a legsikeresebb tevékenységek mintának szánt bemutatásával egybekötve. Az esti táborúzt megerősített együvértartozásunkban és holnapot biztosító elszántságunkban. Vasárnap a helyi gyülekezet istentiszteletén való részvételünk nemcsak méltó befejezése volt a rendezvénynek, de egyben jelképes kifejezése annak, hogy az ifjúsági Egylet részt kíván vállalni egyházközségeink hitéletében is.

3. Az ODFIE 1998. augusztus 20-23. között a háromszéki, közelebről erdővidéki Bölönben szervezte meg a XXII. Erdélyi Unitárius Ifjúsági Konferenciát, egybekapcsolva a szervezet évi Küldöttgyűlésével. A konferencián 68 egyházközségi ifjúsági egylet képviselőjében 400 ifjú vett részt. Ez évi seregszemlénk témája: „Életisztelet és gyermekvállalás: emberi, nemzeti és egyházi jövőnk alapfeltételei” volt.

A konferencia első mozzanatát a megnyitó istentisztelet képezte Augusztus 20-án. A szószéki szolgálatot Szabó László ODFIE-pénztáros végezte. Utána a templomkertben egy faragott kopjafa felavatására került sor, amelyet a konferencia alkalmából állított fel az ODFIE és a bölöni ifjúság. Az esti órákban a volt felekezeti iskola előtti téren a helyi ifjúsági egylet mutatta be nagy sikert arató műsorát, a Legényavatató című népi táncjátékot. Az esti órákban a Nemzeti Ünneptiszteletére ünnepi kopjafaavatásra került sor, majd szintén ünnepi jellegű késő esti programrészt következett: István, a király c. rockopera szabadtéri megtekintése.

Augusztus 21-én, pénteken a Pákei Lajos tervezte műemlék-templom óriási boltívei alatt Koppándi Zoltán teológiai hallgató reggeli áhítata után került sor az első előadásokra: dr. Szabó Árpád püspök és Czire Szabolcs teológiai segédtanár a konferencia témáját egyházi és általános, illetve hittani és erkölcsi szempontból közelítették meg. Az előadások tárgya a hagyományos kiscsoportos feldolgozás által került személyes közelségbe a fiatalokhoz. Ebéd után a Szeretet Otthonban került sor az ODFIE évi szervezeti életének legfontosabb eseményére, a Küldöttgyűlésre, amelynek keretében kiértékeljük az elmúlt évi működést, számba vettük az Egylet gazdasági állapotát, pontosítottuk irányelveinket és terveinket, továbbá határozatokat hoztunk az egyleti élet élénkebbé tételére. Az est programja táncszízzel és táborúzt mel-

letti énekléssel zárult.

A szombati (augusztus 22.) napot Fekete Béla teológiai hallgató áhítata nyitotta meg, ezt követte Dr. Proca Réka brassói orvosnő előadása, amely az előadó orvosi tapasztalataira épülve nagy érdeklődést keltett. A kiscsoportos feldolgozás és a közös összegzés előtt az érdeklődők együtt tekintették meg a téma megdöbbentő vonatkozásait feltáró Néma sikoly c. filmet. A délutáni órákban az immár hagyományossá vált vetélkedő az egyházkörök képviselő csapatai között újból fergeteges sikernek örvendett. Nem kevésbé volt sikeres az esti, oldott hangulatú rendezvény sem, a baróti Kráter együttes koncertje, amelyet nagy-szerű buli követett.

Vasárnap, augusztus 23-án a reggeli órákban választás útján sor került a tavalyi Küldöttgyűlés óta megüresedett tiszt-ségek betöltésére. A záróünnepély keretében szolgáló isten-tiszteleten Czire Szabolcs sepsikőröspataki gyakorló segédlelkész programszerű prédikációja megteremtette az eszmei alapot a kivételesen ünnepélyes pillanathoz, az ODFIE-zászló fel-avatásához. Ezt követően dr. Kellermayer Miklós pécsi egyetemi tanár tartotta meg az összegző jellegű utolsó előadást. A választás eredményeinek ismertetése és a konferencia zárónyilatkozatának felolvasása után a kultúrotthonban búcsúebéd, majd a hagyomán-yos oklevélkiosztás következett. Szemerkelő eső búcsúztatta Bölöntől a XXII. Erdélyi Unitárius Ifjúsági Konferencia résztvevőit.

4. A Dávid Ferenc Ifjúsági Egyletek II. Színjátszó-Találkozásának Magyarsáros adott otthont. Az 1998. szeptember 4-6. között lezajlott verseny jellegű seregszemlén a következő egyletek színjátszó csoportjai álltak színpadra: Magyarsáros, Sepsiszentgyörgy, Szabéd, Felsőrákos, Jobbágyfalva, Fiafalva, Datk, Küküllődombó, Marosvásárhely, Siménfalva, Bölön, Homoródszentpál és Kolozsvár (Unitárius Kollégium).

A közel száznyolcvan résztvevő bejelentkezése és elszállá-solása után az első nap estjén a rendezvény tiszteletére felújított művelődési otthonban elhangzottak a megnyitó beszédek, ame-lyek rendjén a szervezők és meghívottaik méltatták a rendezvényt, majd egy játékszerű közös beavatásra került sor a találkozó Más Világába. A házigazda egyletesek által megkezdett előadás-sorozat másnap estig folytatódott, majd tábornúz melletti gitározás és éneklés következett. A záró nap versenyszerű fellépések nélkül, de szerfelett értékes programrészekkel zajlott: a délelőtti órákban Györi András ifjú színész szakmai műhelytitkokat tárt az érdeklődők elé; a Koppándi Botond ODFIE-alelnök, torockószentgyörgyi gyakorló segédlelkész által tartott déli istentisztelet nemcsak tartalmilag, de újszerű (színjátszó) elemeivel formailag is kapcsolódott a rendezvényhez, keretében pedig Böcs Attila orgo-naművész és Kilyén Ilka színművésznő is fellépett; kora délután Márk Attila gitárművész koncertezett, majd sor került a kiértékelésre és az eredményhirdetésre. A Balogh András sepsiszentgyörgyi hivatásos rendező által elnökölt bíráló bizottság szerint a datki egylet fellépése bizonyult a legjobbnak, közvetlenül megelőzve a fiatfalviakat, valamint Magyarsáros és Felsőrákos holtversenyben harmadik-negyedik helyezést értett színjátszó cso-portjait. Más Világ-díjat kapott a Kolozsvári Unitárius Kollégium ifjúsági egylete a saját szerzőségű színjátékáért, egyéni alakítá-sukért pedig a bölöni Budai Hunor, valamint a felsőrákosi Kiss Ildikó érdemelt különdíjat.

A bíráló szakemberek egyértelmű véleménye szerint az előadások átlagszínvonala a tavalyihoz viszonyítva emelkedett, aminek örömteli nyugtázása színjátszó csoportjainkat remélhető-

leg még fokozottabb munkára ösztönzi. A találkozó hétfő hajnalba nyúló hagyományos bállal, másfelől a jövő évi folytatás köztudato-sulásával ért véget.

5. Ez évi utolsó országos rendezvényeinként első ízben szerveztük meg **Egyház- és Nemzettörténelmi Vetélkedőnk** országos döntőjét Kolozsváron, valamint a **Dávid Ferenc Emlékszándoklatot** Déván.

Az 1998. november 6-án tartott történelmi vetélkedőn az egy-házközségi ifjúsági egyletek képviselőjében tizennyolc versenyző mérte össze egyház- és nemzettörténelmi jártasságát. Az egyéni versenyt csapatvetélkedő követte, amelynek keretében az összevont egyházközi alapon szervezett csoportok megadott történelmi téma színpadra vitelével, tényismeretük mellett, történelemszemléletük elevenségét és közös alkotóképességüket is bizonyíthatták. Az egyéni vetélkedő nyertesei (helyezési sor-rendben, és a képviselt helyi ifjúsági egylet megjelölésével): Máthé Csongor (Vargyas), Tőkés Lóránt (Barót), Sándor Krisztina (Sepsiszentgyörgy), Kőrösfői Zsolt (Székelykeresztúr), Rácز Norbert (Kolozsvár), Fogarasi Alpár (Kolozsvár) és Nagy Csilla (Magyarsáros). Csapatversenyben a *székelyudvarhelyi és széke-lykeresztúri egyházkörök* képviselőinek összevont csoportja bizonyult a legjobbnak, a *háromszék-felsőfehériek*, valamint a *kolozs-tordai és maros-küküllői egyházköz* csapatok előtt.

Az egyházalapító első püspökünk emlékére 1998. november 7-én rendezett dévai emlékszándoklat több mint százötven résztvevője a helybeli vár börtöncella fölötti ormára kitűzött ODFIE-zászló alatt az unitárius ifjúsági induló elnevelésével kezdte a Zsigmond Kinga Réka homoródszentpéteri lelkész-nő által tartott alkalmi istentiszteletet, amelyet az 1568. évi tordai országgyűlés vallásügyi határozatának felolvasásával és időszerű értelmezésével folytatott, majd fáklia- és gyertyagyújtás mellett sor került az emléktábla megkoszorúzására. A református temp-lomban folytatódó ünnepi műsor keretében elhangzott Kovács Sándor teológiai tanár előadása Dávid Ferencről és az unitárius reformációról, a kolozsvári Minium együttes pedig korabeli vallá-sos zenét játszott. Az emlékszándoklat a helybeli római katolikus plébánia éttermében közös estebéddel zárult.

A fentiekben ismertetett rendezvényeink megfelelő színvonalú megszervezésének biztosításához és általános működésünkhöz elengedhetetlen támogatásokért ezúton is köszönetünket fejezzük ki az illetékeseknek!

Összeállították: az ODFIE rovatvezetői

Bármiféle írást, telefonhívást vagy elektronikus-pos-tázást a változatlan irodai címekre várunk:

Székhely: 3400 Kolozsvár, 1989. December 21. u. 9
tel./fax: 064-193236, 064-195927
odfieszl@proteo.soroscj.ro

Főtitkári Iroda: 4000 Sepsiszentgyörgy, Kós Károly u. 2
tel./fax: 067-351470, tel.: 067-313813
elektronikus-postafiók: david@odfie.sbnet.ro

TUDÓSÍTÁSOK, HÍREK

Az **Egyházi Képviselő Tanács** október 1-én tartotta III.évnegyedi rendes ülését, amelyen a lelkésznevelést, az unitárius iskoláink helyzetét, valamint adminisztratív és gazdasági kérdéseket tárgyaltak meg.

Egyházunk **agrargazdálkodási stratégiájának** kidolgozásával foglalkozó bizottság október 22-én ülésezett Kolozsváron.

A **IV. évnegyedi lelkészi értekezleteket** november 9- december 8. között tartották: november 9. Székelykeresztúr, november 10. Székelyudvarhely, november 11. Csokfalva, november 12. Kolozsvár és előreláthatólag december 8. Brassó. Az értekezleten Ferenczi Enikő sepsiszentgyörgyi vallásoktató: A csoportvezetés, mint a lelkészi munka új területe, Gyerő Dávid sepsiszentgyörgyi és Szabó László szindi gyakorló segédlelkészek: Az ifjúsági egyet helye egyházunk közösségében, valamint Molnár Lehel: Megemlékezés dr. Boros György püspökké választásának 70. évfordulóján című előadások hangzottak el.

Október 6-7. napjain Dimén József firtosmartonosi, Czire Szabolcs sepsiköröspataki, Jenei Sándor haranglábi, Csete Árpád ravai, Kecskés Csaba marosvásárhelyi gyakorló segédlelkészek, és Ferencz Enikő sepsiszentgyörgyi vallásoktató-gyakorló segédlelkész sikeres **lelkészképzítő vizsgát** tettek.

Ilkei Tünde Gabriella **énekvezérlépesítő vizsgát** tett október 28-án, és énekvezéri kinevezést kapott a baróti egyházközség énekvezéri teendőinek az elvégzésére.

A kolozsvári és a székelykeresztúri **unitárius iskoláink** X.osztályos tanulóinak hagyományos találkozója került sor október 23-25. napjain Kolozsváron.

A **Dávid Ferenc Egylet** november 8-án tartotta felolvasó ülését, amelyen dr. Gaal György: Az Unitárius Egyház iskolái 1848-1849-ben című előadása hangzott el. A felolvasó ülést zeneszámok és szavallat tették teljesebbé.

Dr. Gyulai Zoltán fizikus halálának 30-ik évfordulóján szülőfalujában, Pipén emléktiszteletet és falutalálkozót tartottak. Ez alkalmából a templom falán emléktáblát helyeztek el. Egyetemes egyházunk részéről jelen voltak dr. Szabó Árpád püspök, András György előadó-tanácsos és beszédet mondott.

A **Romániai Magyar Történelmi Egyházak** vezetői november 12-én közös

megbeszélést tartottak Kolozsváron, amelyen időszerű egyházi, iskolai, társadalmi és gazdasági kérdésekről tanácskoztak. A megbeszéléseken egyházunkat dr. Szabó Árpád püspök, Balogh Ferenc főgondnok és Mikó Lőrincz előadótanácsos képviselték.

Az Észak-Amerikai Unitárius Univerzalista Egyház és a Romániai Unitárius Egyház **Testvéregyházközségi Tanácsának képviselői** első közös tanácskozásukat tartották Kolozsváron, november 4-5. napjain. A tanácskozás fő témája a testvéregyházközségi kapcsolatok minél eredményesebb elősegítése.

A Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Fakultásának hallgatói és a kolozsvári Unitárius Kollégium diákjai **Dávid Ferenc emléktiszteletet és ünnepélyt** tartottak a kolozsvári belvárosi templomban november 15-én. Az istentisztelet keretében a szószéki szolgálatot Fekete Béla V. éves teológiai hallgató végezte, imát mondott Máthé Ernő V. éves hallgató.

A tordai unitárius egyházközség Dávid Ferenc emlékünnepélyéről megtudtuk, hogy „az egyházközség ebben az esztendőben is megrendezte az emlékünnepélyt. Tekintettel arra, hogy az ünnepünkön más felekezetűek is részt vettek, a műsor úgy volt összeállítva, hogy hitében senkit se sértsen meg. Ezért azokat az énekeket választottuk, amelyeket mindenki ismert”. Az ünnepély tartalmas műsora (előadások, szavallatok, egyéni énekszámok, vegyes dalárda) után a tudósítónk szerint „a jelenlevők meleg lelki hangulatban távoztak” (Tompai Sándor)

A sepsiszentgyörgyi egyházközség október 11-én tartotta **Török Áron lelkészének ünnepélyes kibúcsúját**. Az ünnepségen részt vett dr. Szabó Árpád püspök és beszédet mondott, jelen volt dr. Kisgyörgy Árpád főgondnok is.

A szőkefalva - küküllőszéplaki egyházközség október 24-én tartotta **Kovács Sándor lelkész beiktatóját**. A lelkészbeiktatón a Főtisztelendő Püspök úr vett részt és beszédet mondott.

A sepsiszentgyörgyi egyházközségben november 22-én került sor **Kovács István S. lelkész ünnepélyes beiktatójára**. Egyetemes egyházunk részéről jelen voltak: dr. Szabó Árpád püspök, Balogh Ferenc és dr. Kisgyörgy Árpád főgondnokok, dr. Rezi Elek főjegyző, Székely Miklós közügyigazgató. Jelen voltak a helybeli testvérfelkezetek

képviselői is. A beiktatói ünnepséget szeretetvendégség követte.

Ujjonnan beiktatott lelkészeink életére és munkájára Isten gazdag áldását kérjük!

Johannes Honterus születésének 500. évfordulója alkalmából ünnepi rendezvénysorozatot tartottak a Protestáns Teológiai Intézet rendezésével Nagyszebenben és Kolozsváron. A tudományos ülésszakot követően az Intézeti Tanács ünnepi ülése keretében doktor- és díszdoktoravatásra is sor került.

A Protestáns Teológiai Intézet és a Kolozsvári Unitárius Kollégium vezetősége és diákjai nevében szeretettel megköszönjük a következő **egyházközségeink zöldség- és élelmiszeradományát: Aranyosrákos, Kolozs, Kövend, Magyarszovát, Sinfalva, Várfalva**. Tekintettel arra, hogy a gyűjtés még folyamatban van, a következő lapszámunkban részletesen visszatérünk az adományozó egyházközségekre.

HALOTTUNK

Özv. Lőrinczi Dénesné sz. Lőrinczi Ágnes, Lőrinczi Dénes volt tordai lelkész özvegye október 5-én Vácon, 87 éves korában elhunyt. Október 18-án temették a tordai templomból az ótordai temetőbe. A temetésen a lelkészi szolgálatot Fazakas Ferenc tordai lelkész végezte.

HIBAKIIGAZÍTÁS

Előző lapszámunkban a Magyarországi és a Romániai Unitárius Egyházak tanácskozásán résztvevők közül kimaradt **Balogh Ferenc főgondnok**, a nyári gyakorlatot végző teológusok közül pedig **Solymosi Zsolt III. éves teológiai hallgató**. A mulasztásért elnézést kérünk!

Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet kívánunk olvasóinknak!

Unitárius Közlöny
a Keresztény Magvető
melléklete.

Szerkesztő bizottság:
dr. Rezi Elek főszerkesztő,
Kovács Sándor szerkesztő.

Olvasószerkesztő:

Kürti Miklós.

Kivitelezés: Kriza János.

Készült a TIPOHOLDING
nyomdájában.